

Spøgesjournalistik

For et par dage siden blev jeg præsenteret for en artikel med titlen "Åndelig hånd til præsterne", som blev trykt i dette blad den 5. oktober. Da den handler om mig og rummer en række forkerte oplysninger, vil jeg for god ordens skyld gerne korrigere disse.

- 1) I artiklens manchete står der at jeg mener, at præsterne har for lidt tid til deres sognebørn. Det er usandt. Jeg skriver følgende i henvendelsen til præsterne:

*På den skæbnesvangre dag 22. juli kunne man i forskellige danske aviser læse, at næsten halvdelen af danske præster mener, at folkekirken svigter sin rolle som den barmhjertige samaritaner til fordel for dyre strygerkoncerter og kostbar kunst på kirkevæggene. De mener, at folkekirken er ved at tage livet af sig selv. Gadepræst og sognepræst ved Odense Domkirke Peder Thyssen citeres i Berlingske for at sige: "Problemet er, at diakoni ikke er en del af kirkens selvforståelse, **og vi har intet på vore budgetter, der hedder diakonalt arbejde.** De store indsatser bliver brugt på finkultur." (Min fremhævelse).*

Det slog mig, at den type samtaler, som præsterne fortæller, at der er brug for, er noget, som de mennesker, som er tilknyttet konceptet konstruktiv og belivende kommunikation, kan. For diakonalt arbejde har jo med den empatiske kommunikation, som fremmer fred og forsoning, at gøre. Dét, som netop udgør kernen i den ikke voldelige kommunikation, som konceptet belivende kommunikation tager udgangspunkt i. (Brevet kan ses i sin helhed på http://www.aakanden.dk/udd_diakoni.htm)

Jeg tager altså i den omtalte skrivelse til præsterne udgangspunkt i et behov, som er formuleret af præster. Der er således ikke tale om noget, jeg mener, men om noget præster mener.

- 2) I manchetten står der endvidere, at jeg tilbyder præsterne at overtage nogle af samtalerne. Det er også usandt. Som det fremgår af selv samme skrivelse oplyser jeg følgende:
Jeg har kontaktet mennesker, som dels er færdiguddannede kommunikationsterapeuter og dels er i gang med kurset og spurgt, om de er villige til at yde en indsats i form af frivilligt arbejde som supplement til folkekirken, således at mennesker i forskellig form for krise har mulighed for en kvalificeret og værdig samtale, og det viser sig, at der foreløbig er en gruppe på godt en halv snes mennesker, som finder det yderst meningsfuldt at yde en sådan indsats.

I løbet af de første to sætninger kan man således læse to usandheder.

- 3) Den tredje sætning i manchetten lyder "Forslaget bliver dog afvist af sognepræst Henning F. Hansen". Og spørgsmålet er så, om det er et sandt eller falsk udsagn. Da jeg læste det, følte jeg mig noget forvirret, idet dette udsagn var i absolut modstrid med mine informationer. Han var nemlig inden han modtog skrivelserne blevet kontaktet af en af mine kursister, som har arbejdet med konceptet i en halv snes år, er en del af den empatiske samtalegruppe og hedder Susanne Bredahl Pedersen. Hun meldte tilbage, at sognepræst Henning F. Hansen i Nr. Asminderup ikke bare var meget positiv og interesseret, men yderligere havde forespurgt, om de også ville kunne tage samtaler med grupper og meget gerne ville have materialet tilsendt. Hvem er så denne Susanne Bredahl Pedersen, er der måske nogen der tænker? Kan man stole på hende, eller er det bare noget hun og jeg finder på? Om Susanne Bredahl Pedersen er at sige, at hun i 4½ år har været medlem af menighedsrådet ved

Nr. Asminsdrup Kirke, heraf over fire år som formand, og at hun valgte at holde op, fordi hun havde samarbejdsproblemer med præsten Henning F. Hansen, som hun på det tidspunkt oplevede som psykisk ustabil og utilregnelig.

Hvad mon er så sandt? At han *var* positiv, da S.B.P. præsenterede projektet? Men at han senere *blev* afvisende?

Hvis dette skift har fundet sted, må det jo have en årsag, og mon den så er til at finde?

Det er gået op for mig, at det var netop denne mand, Henning F. Hansen, som i denne avis anmeldte min bog *Belivelse – at turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne* fra 2007. I den påstod han, at mine tanker ikke havde noget med kristendom at gøre. Bogen er tænkt som et debatoplæg til en modernisering af kristendommen, hvor min pointe er, at den hellige nadver, kommunionen, har sin moderne parallel i den dybe empatiske samtale.

Med det mener jeg, at sand kommunikation indebærer noget helt specielt, som langt overskrider grænserne for informationsoverbringelse, idet den rummer oplevelse af fællesskab om udvikling af en højere form for overordnet mening, hvori forskellige parter, hvor uenige de end måtte være, hver spiller deres meningsfulde og forståelige rolle. Det er indenfor en sådan forståelsesramme, at kommunikation kan blive konstruktiv. I en sådan kan man hjælpe hinanden med at finde ud af, hvad der er meningen med ens liv, hvad der er den dybere idé i ens funktion og støtte hinanden i fuldbyrdelsen.” (p.10)

Også i artiklen udtaler han, at det vi står for ikke er kristendom. Det finder jeg meningsløst at argumentere imod, men jeg finder det faktisk temmelig meningsfuldt at pege på, at han går til pressen med falsk information. For han har jo overfor en anden, Susanne Bredahl Pedersen, erklæret sig værende for projektet. Mig bekendt ophævede Jesus ikke budet, at man ikke måtte bære falsk vidnesbyrd mod sin næste.

- 4) I artiklens spalte seks udtaler han ”Jeg forstår ikke henvendelsen fra hende”. Det er usandt. Selvfølgelig forstår han henvendelsen fra mig, når han til Susanne Bredahl Pedersen har tilkendegivet, at han meget gerne vil have materialet tilsendt.
- 5) I samme afsnit påstår han, at en sjælesorgssamtale ikke kan uddelegeres. Det er også usandt. Der findes uddannelser til diakoni og eksisterer korps af diakoner i mange sammenhænge i kristendommen. Jeg har netop været på Island og drøftet denne form for diakoni i den luthersk-evangeliske Neskirkja i Reykjavik. Sognepræsten ved kirken Örn Bardar og jeg er ganske enige om nødvendigheden af ikke voldelig kommunikation som platform for al kristen samtale, selvfølgelig også diakonale samtaler.
- 6) Så vil jeg da også gerne kommentere indledningen til artiklen! Efter de tre allerede kommenterede usandheder i manchetten får vi som det første at vide, at jeg har mit Akademi for Åndsvidenskab et sted, hvor der for et halvt hundrede års tid siden boede en dame, som senere blev porno-stjerne. Er det sandt eller usandt? Det er paradoksalt nok sandt. I det mindste boede der, har jeg fundet ud af, i en kort tid hvor gården var lejet ud, en dame ved det navn, som nævnes i artiklen. Og hun havde vist nok et lidt blakket ry ... Men når artiklen nu handler om et diakonalt tilbud og mig (mit navn er i det mindste det første man læser i manchetten), hvorfor i alverden så indlede artiklen med oplysninger om en gammel pornostjerne? Hvis journalisten og Henning F. Hansen gerne vil oplyse om atmosfæren her, hvor jeg har akademiet og selv bor, ville det være mere i overensstemmelse med meningsfuld informationsoverbringelse at fortælle, at Karl Åge Riget med sin kone Vibeke, som i øvrigt er en del af diakonigruppen, har boet her i tredive år, og at Karl Åges skulpturer står rundt omkring på grunden. Jeg har spurgt mig selv om, hvordan det kan være, at man indleder artiklen med denne oplysning, som jeg føler mig noget besudlet ved at blive præsenteret for på denne måde, og jeg kan kun komme på to mulige svar. Det ene er, at Henning F. Hansen og journalisten Torben Andersen måske føler sig så usikre på, hvad dette belivende koncept står for, at de ser mig og konceptet som en trussel for kirken og i stedet for at gå i dialog og samarbejde med os så vælger at forsøge at nedgøre os ved at skabe associationer til noget, der er

diametralt modsat det åndelige. Det andet mulige svar er, at de selv i tanke eller handling har en sådan type erfaringer med denne dame og hendes kortvarige ophold her på stedet, at de ikke kan høre navnet Strandagergaard uden at få associationer til hende.

Der er spøgelse på spil i flere henseender i denne artikel. Dels i form af denne pornostjerne, som dukker op guderne må vide hvorfra og i form af falsk informationsoverbringelse. Jeg synes ikke at det klæder hverken en præst eller en avis i et civiliseret samfund at kommunikere på den måde. Det er hvad jeg kalder aflivende kommunikation. Andre kalder det mobning, og det er under alle omstændigheder en adfærd, som præsenterer det modsatte af det, vi står for, som er at forsøge at belive gennem empatisk kommunikation.

Historien er jo, at vi hører et råb om hjælp. Vi strækker en hjælpende hånd ud, og I (præst og journalist i fælles åndemaneri, eller hvad det nu er) hugger løs med et sværd.

Nå. Og jaja. Men vi står altså stadig der med vor udstrakte hånd ...

Mag.art. og forstander for Akademi for Åndsvidenskab Lisa von Schmalensee Magnússon.